

Krobot, Ivo

Střípky z paměti

Theatralia. 2026, vol. 29, iss. 1, Supplementum, pp. 113-114

ISBN 978-80-280-0843-7 (print); ISBN 978-80-280-0844-4 (online ; pdf)
ISSN 1803-845X (print); ISSN 2336-4548 (online)

Stable URL (DOI): <https://doi.org/10.5817/TY2026-S-24>

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/digilib.83929>

License: [CC BY-NC-ND 4.0 International](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Access Date: 16. 04. 2026

Version: 20260410

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

Střípky z paměti

Ivo Krobot

Gita – z těch, které jste nemuseli potkat několik let a pak, při setkání – pocit, že to bylo včera a hned se řeč hrne.

Střípky z paměti. Začátek dávno, rok 1968, nástup na filozofickou fakultu, doba bolavá a zjitřená a Gita byla z těch, co na katedře skvěle vytvářeli pocit relativního klidu až rodinného, stávky, učení málo, bezmoc po Palachovi a mrtvých na Zelňáku v srpnu 1969.

Přesto, měli jsme štěstí, fungovali jsme v ateliéru opravdu jako rodina, důstojný Artur Závodský střežil slušnost a toleranci, mýlili jsme se, že jsou s Gitou příbuzní, kvalita nad námi – Vítěk Závodský, Mirek Plešák a další, pak Vláďa Kelbl a Jiří Daněk, pak my s Gitou a Petrem Oslzlým.

A Pavel Aujezdský ročník pod námi, hlavně však Bořivoj Srba, všech nás guru, nesmírně náročný, ale přesně, cíleně provokující k intenzivní práci každého z nás.

Gita, netypická intelektuálka, neprovokující chováním ani vizáží, nenápadná, s věčně milým úsměvem a zvláště zabarveným hlasem a typickým posouváním brýlí, na ta necelá tři společná léta na fakultě, vzpomínka z nejmilejších.

A jedna zvláště osobní, když jsem se po vyloučení ze studia v červnu 1971 a pak po devítiměsíčním pobytu v ÚNV – ústavu nápravné výchovy, poetické pojmenování pro kriminál – v květnu 1972 vrátil, návštěva Gitiny inscenace s Nikou Brettschneiderovou ve Vysokoškolském klubu.

Kolář, velmi silné a obdivoval jsem, kde se to v Gitě vzalo, a mrzelo mě, že jsem u toho nebyl.

Byl jsem před tím dva roky naplno u Petra Oslzlého v Quidamu, exprese, nahota, krev, tady však podivné surreálné obrazy, jemné ženské vidění, zároveň silné sdělení o moci a bezmoci, byl jsem nadšen a osvěžen. Žel, myslím, že na podzim 1972 už se nehrálo, zaznamenal jsem pak ještě další Gitiny aktivity v Pirámu, ale to už by byly opravdu jen střípky z mých občasných návštěv z Prahy, kam jsem prchnul. A ještě vzpomínka, když jsem pak režíroval u Niky ve Vídni, ta si ostatně Gity velmi vážila, při každém pohledu na Kolářovy obrazy v čele pokoje, kde jsem spával, mě Gita a její inscenace Kolářova textu neodbytně pronásledovaly.

V Brně se v poslední době často toulávám kolem kultovních – Čápa, Bláhovky, Piva a synové a blízké fakulty – a z nesčetných vzpomínek, poté co se přestanu zlobit, že už filozofická a ne filosofická, se mi Gita vybavuje velmi živě a úsměvem i jemným posunem brýlí mírní moji častou melancholii v těchto končinách. Díky jí za vše.

Toto dílo lze užit v souladu s licenčními podmínkami Creative Commons BY-NC-ND 4.0 International (<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/legalcode>). Uvedené se nevztahuje na díla či prvky (např. obrazovou či fotografickou dokumentaci), které jsou v díle užity na základě smluvní licence nebo výjimky či omezení příslušných práv.